№ 21. КИЇВ, ЛИСТОПАД 1948 р.

ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

НА СВІТОВОМУ РИНГУ

Як відомо, один американський фермер виростив на поливній ділянці 204 цнт. кукурудзи з гектара і встановив світовий рекорд по урожайності кукурудзи. Український колгоспник, Герой Соціалістичної Праці Марко Озерний побив світовий рекорд США, виростивши в цьому році по 208 цнт. кукурудзи з гектара на звичайній ділянці.

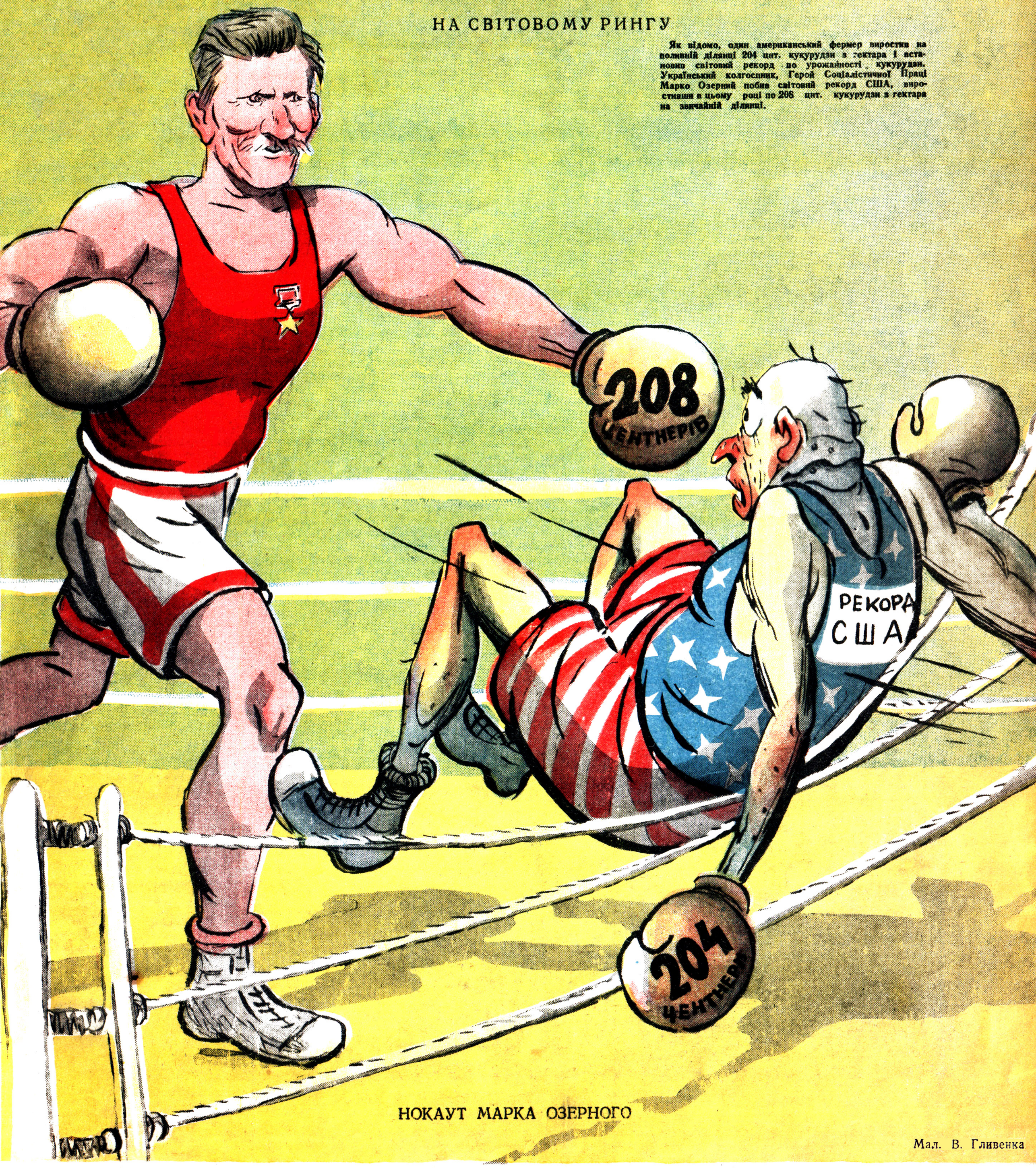

НОКАУТ МАРКА ОЗЕРНОГО

Мал. В. Гливенка

Здоровенькі були!

ЛИСТ ТОВ. М. О. РОМАЩЕНКУ — ЗАСТУПНИКОВІ МІНІСТРА СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ПО КАДРАХ

Здоровенькі були, вельмишановний Михайло Олексійович! Розуміючи вашу перевантаженість міністерськими ділами, ми не насмілились турбувати Вас телефонним дзвінком, не дерзнули просити аудієнції, а вирішили написати Вам цей лист. Може випаде вільна хвилина, може в час дозвілля потрапить Вам на очі Перець і Ви прочитаєте наше дружнє послання. Просимо вірити, що ми говоримо «дружнє» без крихітки іронії, без всякої задньої думки. А втім, Ви самі переконаєтесь.

Оце на днях прийшла до нас кореспонденція від наших читачів. Прочитали ми ту кореспонденцію і очам своїм не повірили. Уявіть собі — про Вас, вірніше про Вашу роботу, вірніше про стиль Вашої роботи. «Перче, Перче, — пишуть автори кореспонденції, — коли б ти заглянув до товариша Ромащенка, коли б ти зацікавився стилем його діяльності на ниві добору і висування сільськогосподарських кадрів, ти за голову схопився б. Ти знайшов би стільки чудес в решеті, що тобі й не снилось».

Далі, незважаючи на Ваш високий чин і становище, автори кореспонденції дерзнули назвати Ваш стиль роботи з кадрами формально-бюрократичним, а Вас — формалістом і поклонником папірця. Для нього, мовляв, (тобто для Вас, шановний Михайло Олексійович!) насамперед — папірець, листок по обліку кадрів, а не кадри. Він (тобто Ви, шановний Михайло Олексійович) до того захоплений силою папірця, що не бачить за тим папірцем живих людей, їхніх якостей, їхніх плюсів і мінусів.

Щоб переконати нас у своїй правоті, автори кореспонденції, серед багатьох інших, наводять такий факт. Працював у Ярмолинецькій МТС, Кам'янець-Подільської області, товариш Негребецький Яків Карпович. Працював він спочатку заступником директора по політчастині, а потім, коли директор тов. Врублевський поїхав учитись, — став біля керма машинно-тракторної станції. Став, як кажуть, міцно і одразу взяв бика за роги.

Побачили обласні організації, що Яків Карпович Негребецький хороший, досвідчений працівник, а тут якраз повернувся з навчання Врублевський, і надумали рекомендувати Вам кандидатуру тов. Негребецького на посаду директора Летичівської МТС. Вони думали, що Ви одразу з ними погодитесь. Тяп-ляп, мовляв, і одержуйте нового директора! От диваки!

Ну, що з того, що Негребецький хороший і досвідчений працівник! Ну, що з того, скажіть на милість, що Ярмолинецька МТС під керівництвом Негребецького найкраще в області підготувалась до весняної сівби, за що одержала перехідний Червоний прапор Міністерства сільського господарства й ВЦРПС і 20 тис. карбованців премії?

Ну, що з того, скажіть на милість, що вона виконала план весноранки на 105 процентів, план весняної сівби 1948 р. на 108 процентів, а план підняття парів на 138 процентів?

Ну, що з того, що колгоспи району діяльності цієї МТС достроково виконали план хлібопоставок, здали багато зерна понад план і розрахувались по натуроплаті?

Ну, що з того, скажіть на милість, що колектив працівників МТС став заспівувачем патріотичного руху на Поділлі за понадпланові нагромадження і вже заощадив для державної каси 55 тисяч карбованців? Що тов. Негребецький хороший масовик, що в МТС змагаються всі трактористи і 30 чоловік з них на 1 жовтня були вже тисячниками, виоравши 15-сильним трактором по 1000 гектарів в переводі на м'яку оранку?

Ну, що з того, скажіть, нарешті, що за всі ці діла Негребецький удостоєний урядової нагороди?

Хіба це аргументи? Атестаційний листок на тов. Негребецького — оце аргумент! А в тому атестаційному листку, хай це буде відомо його авторам, рукою головного агронома міністерства записано пару таких рядочків, які дають підставу сумніватися: справиться Негребецький з відповідальною роллю директора, чи не справиться. Прочитали Ви ті рядочки і, пам'ятаючи стару мудру заповідь: «Сумніваєшся — не роби», рішуче, як і личить керівникові з твердою рукою, відхилили кандидатуру тов. Негребецького. І правильно зробили! Знаєте, люди мають властивість мінятись. Хоч би той самий товариш Негребецький. Ну, був ТВО директора, ну, працював добре. А стане директором — хто його знає, як він поверне справу. А міністерський атестат, а парочка рядків у ньому ніколи не зміняться. Недарма кажуть: «Що записано пером — не вирубаєш топором».

На цьому будемо кінчати. Впевнені, що Ви несхибно стоятимете на своїх позиціях і таким чином завоюєте почесне місце в галереї наших перчанських героїв. Привіт Вам од щирого серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

«...Але, коли ми говоримо про скорочення озброєнь п'яти великих держав, в цей час підводиться Люксембург і говорить — я не можу скоротитися. Та вас, панове люксембуржці, ніхто про це і не просить».
(З промови А. Я. Вишинського на Генеральній Асамблеї).

Мал. Бе-Ша

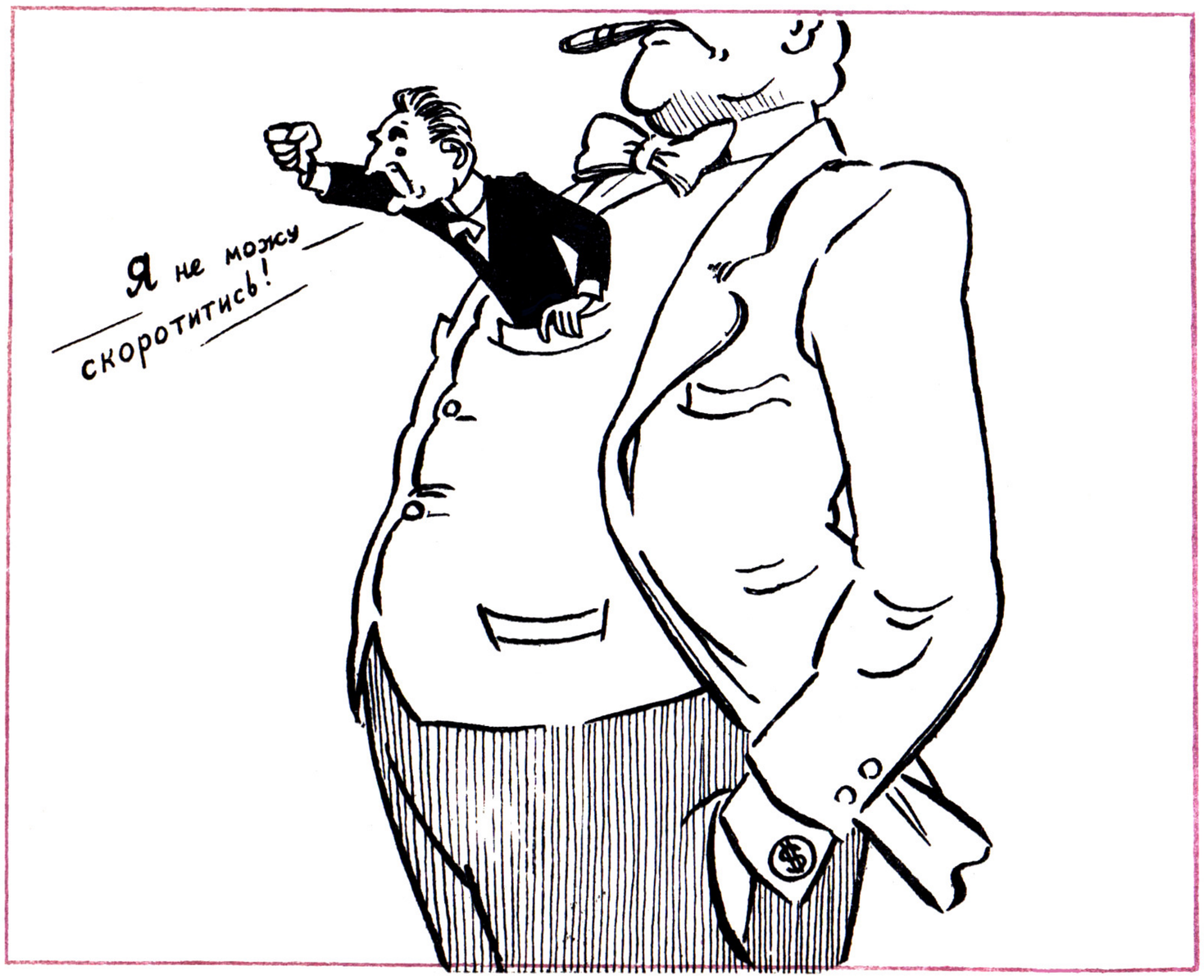

Кишеньковий гучномовець американської конструкції.

Нотатки Нашого ОГЛЯДАЧА

Газети повідомляють про заяву лідера іспанських правих соціалістів — Прієто. Він обіцяє після приходу до влади приєднати Іспанію до Західного союзу і плану Маршалла.

Тепер, видно, бідоласі Франко не залишається нічого іншого, як вступити до соціалістичної партії!

Фінські міністри Сімонен, Аалтонен, Суонтауст та ін. відвідали військового злочинця Таннера, що відбуває тюремне ув'язнення.

За всіма ознаками, пани міністри вирішили буквально у всьому наслідувати Таннера!

Італійська преса посилено обговорює недавні відвідини Маршаллом папи римського.

Однак газети уперто замовчують — хто ж кому поцілував пантофлю — державний секретар папі чи папа — державному секретареві?

ДАЛИ ХІД...

Мал. В. Сірого

— Як моя раціоналізаторська пропозиція — досі лежить без руху?

— Ну, що ви?! Начальник бюро раціоналізації її третій місяць у портфелі носить!

ТРЕТЄ ПИТАННЯ

Іноді буває, що людині здається, ніби всі справи у неї в повному порядку. Ходить собі така людина по фойє районного Будинку культури, покурює люльку, погладжує вуса і на всіх делегатів районної наради дивиться так, ніби вона тут найпочесніша персона.

Так ходив і так почував себе й голова артілі «Червона зоря» Юхим Леонтійович Дібровний.

Та ось пройшов мимо нього завідуючий районним відділом в справах культосвітньої роботи тов. Мироненко і сказав:

— Юхиме Леонтійовичу, ти нікуди не виходь. По третьому питанню доведеться тобі слово взяти.

Ну, сказав — що ж тут такого? Та річ у тім, що Мироненко якось загадково посміхнувся. Словом, посмішка завідуючого відділом культосвітньої роботи була трохи неясна. І в голови колгоспу «Червона зоря» Юхима Леонтійовича Дібровного від цієї туманної посмішки стало якось каламутно на душі.

Перші два питання, які вже розглянула районна нарада, пройшли для колгоспу «Червона зоря» благополучно. Колгосп якщо і не хвалили, то в усякому разі і не критикували. А ось по третьому питанню... Юхим Леонтійович ще раз прочитав порядок денний наради і за старою дідівською звичкою потурбував рослинність на потилиці.

— По третьому «Про культурно-масову роботу в колгоспах» можуть зачепити, — міркував він. — Тут ми ще не досягли відповідного рівня.

Дібровний ще походив по фойє, хотів заспокоїтись, але посмішка... посмішка завідуючого відділом культури не давала йому спокою.

— Так просто члени виконкому райради не посміхаються. Тут щось є...

І Юхим Леонтійович вирішив діяти. З кабінету директора Будинку культури Дібровний викликав свій колгосп.

— «Червона зоря»? Хто це? Григоренко? Якраз тебе мені і треба. Ти слухаєш? Це я— Дібровний. Слухай — те, що я скажу, зроби негайно, під особисту відповідальність. Зрозумів? Виділи зараз же людей для побілки клубу, і нехай засклять вікна. Бібліотеку переведи туди, де лимарі працюють, а лимарів пересели з клубу до теслярів. Ти мене чуєш? Скажи Прокопу Івановичу — нехай зараз же видасть хлопцям гроші на грим, п'єси і інше, що їм потрібно. Тепер так, видай для клубу полотна з тих сувоїв, що ми одержали за буряк. Зрозумів? Григоренко, ти слухаєш? Вишли мені чек на п'ять тисяч, я тут куплю для польових таборів два приймачі та батареї, як ми намічали. Тут (Дібровний заговорив пошепки) нас будуть крити за це діло... Я вже довідався. Так що треба негайно виправляти помилки. Що? Що ти говориш? На якому місці? В цілому по всіх видах і поставках на шостому, а в цьому ділі — певне, на останньому будемо. Зрозумів, у чому діло? Ну, як там? Телят перевели у нове приміщення? Добре? Тож май на увазі, під особисту відповідальність! Бувай!

Дібровний повісив трубку, витер піт і зітхнув. На душі стало легше. Все-таки для культури вже дещо зроблено.

Заговорившись, Дібровний зайшов у зал з запізненням. Інакше він би чув, як доповідач із знанням справи вихваляв колгосп «Червона зоря».

— Одно з перших місць по лінії культурної роботи в колгоспах належить артілі «Червона зоря», голова артілі товариш Дібровний. Цей колгосп за зразкову культурно-масову роботу преміюється патефоном і художнім альбомом.

Цих приємних слів Юхим Леонтійович не чув. Він зайшов якраз тоді, коли зав. відділом культосвітроботи критикував деякі колгоспи за незадовільний стан культосвітньої діяльності. А тут ще, як на гріх, сусід Дібровного шепнув йому: «Ти вже фігурував у доповіді».

У Дібровного аж у горлі пересохло, і він вирішив, що тепер мовчати не можна. Юхим Леонтійович попросив слова. Голова наради оголосив:

— Слово для обміну досвідом має голова артілі «Червона зоря» товариш Дібровний.

Вийшов голова на трибуну, скромно кашлянув і приголомшив збори коротеньким словом:

— Я, товариші, вибачаюсь. Але який там обмін досвідом, коли, чесно кажучи, у нас в колгоспі останнім часом майже ніякої культурної роботи не проводиться. Одні танцюльки, і тільки.

В залі почалося веселе пожвавлення.

Мироненко — доповідач по третьому питанню — потягся до графина з водою.

— А тебе тут преміювали патефоном! — кинув хтось репліку.

— Я просив би, товариші, не жартувати в такому серйозному питанні, — відповів Дібровний.

У залі вибухнув веселий сміх.

— А чому у нас культробота на такому низькому рівні? Тому, товариші, що питає нас керівництво району лише про насіння, про оранку, про ремонт машин, про урожай. А про що не питають — про те ми інколи забуваємо. Правильно я кажу? Хіба я хоч раз чув, щоб представник району мене, скажімо, пробрав за культуру? Правильно я кажу?

— Правильно! — почувся з зали дружний відгук.

...Доповідач по третьому питанню тов. Мироненко знову потягся до графина з водою.

М. ЕДЕЛЬ.

Мал. Г. Володька

У СІМ'Ї ЗАВЖИТЛОУПРАВЛІННЯМ

— Тату, як звуться тверді небесні тіла, що падають на землю?

— Карнизами.

КОЗА В ОПЕРЕТІ

(БАЙКА)

Якось Коза обурилась на Цапа:
— Старий кожух!... Стара бездарна шляпа!
Ти міряєш усіх на власну мірку.
А я ж тобі не рядова коза,
Я — Сільва!
Роз-Марі!
Принцеса цирку!
Ах!..
Добром кажу тобі — пусти мене в театр,
Якщо ж не так,
То завтра утечу і підпишу контракт!..
— Дитиночко, облиш! —
Сказав Козі зніяковілий Цап. —
Ти хвора. Ти... наїлася афіш.
Було таке й мені. Минулої зими,
Коли я проковтнув смачну афішу. Й раптом
Здалось мені, що я не був ніколи цапом,
Що я якийсь барон циганський,
Що всіх людей зачарував мій спів...
Та поміркованість рятує й нас, козлів,
Я сам переборов свою недугу
І знову маєш ти захисника і друга...

Не знаю, як над головою Цапа
Пройшла оця родинная гроза.
Можливо, що й отямилась Коза.
Але іноді в доброму спектаклі
Серед приємних голосів
Почується мені рипучий спів —
Така тріскуча, верескліва нота,
Неначе хтось зненацька відчинив
Давно немазані ворота.

Похилиш голову, візьмеш чуприну
в жменю
І думаєш: чи це не та Коза,
Яку отак благав сердешний Цап
Не йти на сцену?

С. КОВАЛЕНКО.

ДЗВІНКІ ГОЛОСИ

Мал. М. Вайсборда

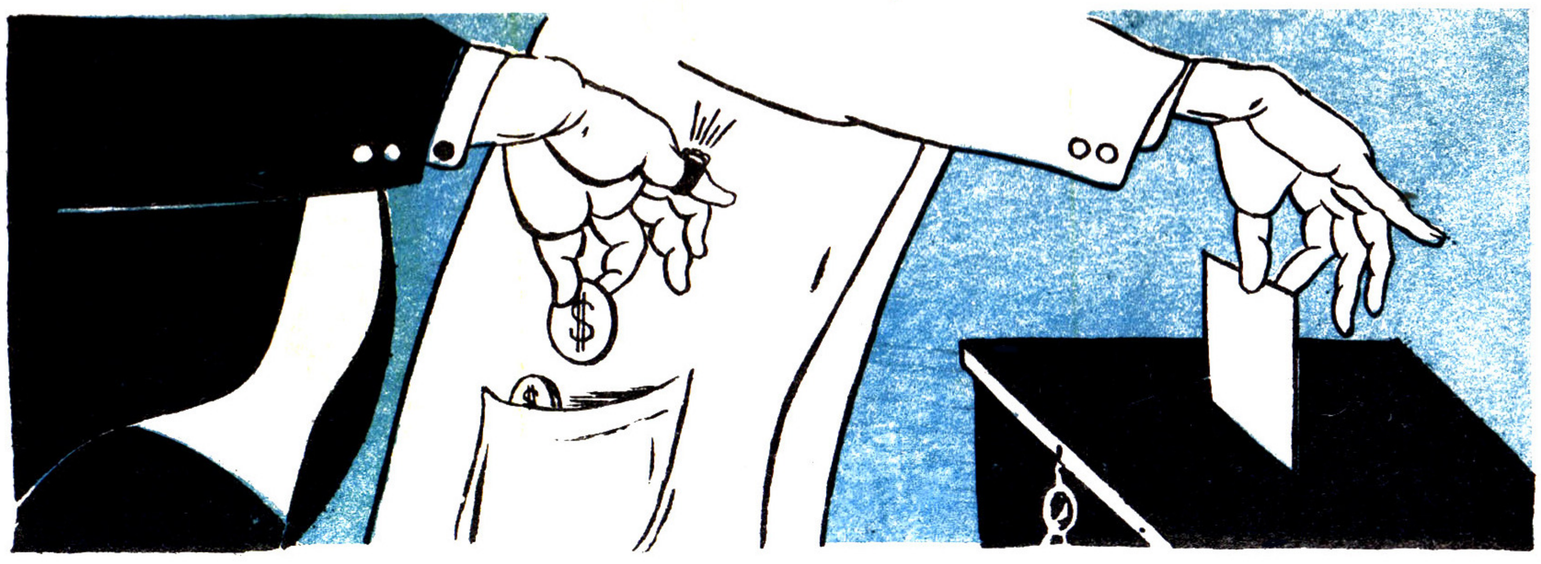

Американська виборча система в дії.

МУДРЕ РІШЕННЯ

У селі В.-Долина була хороша школа. Ми кажемо була, бо тепер тієї школи немає. Приміщення є, а вчитися дітям ніде. Тут тепер... Одним словом, у дні війни будинок школи з бою захопило... правління колгоспу. З приводу перемоги над сотнею дітей голова колгоспу виголосив промову. Зводилась вона, приблизно, до того, що ось, мовляв, противник (тобто — сотня дітей) беззастережно капітулював, відкривши для правління колгоспу широке поле діяльності у світлому, просторому, хорошому приміщенні.

Але переможець був великодушний. Він вирішив подарувати противникові (тобто — сотні дітей) хату тітки Одарки. Вчітеся, мовляв, дітки, в цій хаті. А щоб не скривдити хазяйки, завойовник зобов'язав батьків платити тітці Одарці по п'ять кілограмів пшениці за кожного учня. Зверніть увагу — платити не житом, не просом, не гречкою, а тільки пшеницею!

Минуло кілька років.

Нарешті до В.-Долини прибула категорична депеша: правління колгоспу з школи негайно виселити, а школу повернути дітям.

Але не минуло й місяця, як слідом за депешею до В.-Долини прибув районний прокурор. Пообідав він у голови колгоспу і... знову правління колгоспу торжествувало перемогу над дітьми.

Доповідаючи голові райвиконкому про те, що сталося, директор школи І. О. Десненко писав: «Минулого, 1947—48 навчального року батьки наймали хату під школу, за що кожний учень повинен був платити 5 кг. пшениці. Тих учнів, які несвоєчасно сплачували орендиу плату, власниця хати не пускала в школу».

Прочитавши лист директора школи, голова райвиконкому виніс мудре рішення: «Минулого року наймали, наймайте й тепер!»

— Чи районні організації дадуть коли-небудь можливість в.-долинським дітям учитись у своїй школі? — тяжко зітхає тов. Десненко.

Ми схильні думати, що дадуть. І гадаємо, що дадуть вони по шапці горе-переможцям над сотнею дітей... А, проте, хтозна. Може знову приїде районний прокурор і пообідає у голови колгоспу. А голова райвиконкому не відмінить свого мудрого рішення. А тітка Одарка і в новому навчальному році вимагатиме по 5 кілограмів пшениці «з носа». У Криворізькому районі це може бути!..

Б. ТАРТАКОВСЬКИЙ.

Мал. С. Самума

У ГРЕЦЬКІЙ ШКОЛІ

— Скажи мені, Варадінс, які ти знаєш грецькі слова англійського походження?
— Крім слова хуліган, ще такі: Софуліс, Цалдаріс, Зервас, його величність король Павло...

Остап ВИШНЯ

С О Л І С Т

Комірник відділу робітничого постачання Дніпрогесу Биков украв із складу продуктів на 7000 карбованців.

ИДИТЕ ви, приміром, хоча б у Пролетарському саду в Києві, коли вже надходить вечір, сидите, милуєтесь з задніпровської сивосиньої далини, з індустріального Подолу, сидите, відпочиваєте.

На душі у вас спокійно й радісно.

Спокійно й радісно, бо ви відчуваєте, як на неосяжних просторах великої нашої Батьківщини могутньо дихає великий творчий труд: крутяться маховики, стукочуть сокири й молотки, розвертаються блюмінги, височать риштування, розлягаються гудроновані шляхи, іржуть племінні лошата, ремигають воли та корови, стернями й ріллями котять трактори, золотим зерном наливаються елеватори, ростуть дерева, молодим дзвоном дзвонять голоси мільйонів школярів...

Сидите ви...

Аж ось підходить до вас незнайома людина, грузно так підходить, важко і глибоко зітхнувши, сідає коло вас.

Сидите ви, сидить біля вас незнайомий...

Сидите й мовчите.

Раптом незнайомий звертається до вас:

— Закурити нема?

— Будь ласка!—відповідаєте ви.

Курите ви, курить незнайомий, мовчання, але ви відчуваєте, що незнайомий хоче з вами заговорити.

Коли так:

— Пробачте, — звертається він до вас, — хочу вас про щось запитати!

— Прошу! — відповідаєте ви.

— Пробачте мені за таке дивне запитання... Скажіть, ви в своєму житті коли-небудь що-небудь крали? — запитує вас незнайомий.

Ви знизуєте плечима й усміхаєтесь:

— Справді, дивне запитання... Чи крав я коли-небудь що-небудь? Як вам сказать? Доводилось... Яблука в панському садку в дитинстві крав! Кавуни на бакші... Попадало за це і від діда бакшівника, і від матері вдома, як без картуза додому прибіжиш, захекавшись.

— Ну, що то за крадіжка? — скривився незнайомий.

— Бувши парубком, хотів був наречену, дружину тепер мою, у батьків викрасти, та не вдалося... Уночі мав її був ухопити, а ввечері приводить її теща з криком: «Як у неділю, — кричить, — не повінчаетесь, так я, трясця вашій матері, товчеників із вас нароблю!»

Так у мене «умикання» нареченої й не вийшло: сама теща привела.

— Ні, я не про те! На роботі бувши, не тягли? Або не мали, як тепер кажуть, неділових зв'язків з ким-небудь?

— А чого це так вас цікавить?

— Та настрій у мене останній час якийсь тривожний!

— А ви де працюєте? — запитуєте ви.

— Та працюю в одному місці!

— Так чого тривожний настрій? Хапонули хіба?

— Було!

— Думали, мабуть, що пронесе?

— Гадав, що пронесе, а тепер бачу, що не пронесе! Строгий тепер народ пішов! Береже соціалістичне добро! Не пронесе! На всіх картах у всіх ворожок виходить казьонний дім і жировий король!

— Так через те ви такий і сумний?

— Тут засумуєш...

Вам робиться противно, ви одвертаєтесь од хапуги.

— А скажіть, — не відстає від вас незнайомий, — як краще: чи чекати, доки поведуть до суду, чи може самому прийти в нарсуд та по-чесному: «Судіть! Тягав!»

По секрету вам скажу, що я вже потроху привчаю себе до висідки. Комірчина у мене в квартирі є, так я у дверях вічко прорізав, приходжу додому, сідаю в комірчину і привчаюсь потроху. Змінив і їжу. Вареників із сметаною, кажуть, там не даватимуть, так я оце, щоб там не кортіло, в неділю дві макітри вареників одразу із'їв. Ледве одкачали... Тепер про вареники згадати не можу... Поволеньки так од усіх улюблених страв одвикну: переїдом. Так що я прийду туди зовсім підготований.

І важко, тяжко зітхає хапуга.

— Напустили тут мені нудоти! — кажете ви незнайомому. — Не тягніть! А хапонули, відповідайте! Вечір он який! В такий вечір співати хочеться, а не скиглити!

— А я вмію співати! У мене тенор непоганий! Я в нашому самодіяльному хорі солістом був!

«Соліст» одкашлявся й потихеньку почав:

«Сижу за решеткой,
В темнице сырой...»

Ви підскакуєте:

— Та дайте мені спокій! Тут про зорі, про місяць, про сонце співати хочеться, а він...

— Пробачте! Про сонце, кажете? Я можу й про сонце!

Незнайомий трохи подумав, ще раз одкашлявся і почав:

«Солнце всходит и заходит,
А в тюрьме моей темно...»

Ви схоплюєтесь, кидаєте люто хапузі:

— Будь ти проклятий!

І йдете від нього геть.

ДУМИ В ЧАС ОСІННЬОГО ПЕРЕЛЬОТУ

Мал. В. Литвиненка

ГОЛОВА КОЛГОСПУ. — Ех, спіймати б парочку таких ферм... і весною не думав би про розвиток птахівництва.

Мал. Бе-Ша

— Є робота, кажете? Прекрасно! Що, на периферії?! **Ну, знаєте, не для того я столичний вуз кінчав!**

„СКУСНИЙ МАЛЯР“

Ви, звичайно, читали «Салдацький патрет» Квітки-Основ'яненка і знаєте, який «скусний маляр» був Кузьма Трохимович.

Знаєте, що він, бувало... «що вздрить, так з цього патрет і вчеше... А ще було як намалює щонебудь та підпише — бо й письменний був собі — що се не кавун, а слива, так-таки точнісінько слива».

Повість написано давно, ще в минулому столітті. Ми, грішні, думали, що Кузьми Трохимовича давно немає в живих, але прикро помилилися!

Довідались ми недавно, що він працює зараз в м. Києві, в Печерському райпромкомбінаті, оформляє обкладинки зошитів. Вздрів він гусеничного трактора і намалював його не з важелями, а з «баранкою», вздрів серпа—і «вчесав» з нього «патрет»: намалював зубками в протилежну сторону.

Ну, й «скусний маляр»!

Ю. БОГДАНЕЦЬ.

„А В ЯКІЙ ВИ СПРАВІ?“

1.

Він з усмішкою ясною
Встав переді мною,
Й потекли слова ласкаві:
— У якій ви справі?
Я й кажу, що з того часу,
Як прийшов я з фронту,
У квартирі ще ні разу
Не було ремонту,
Що зі стелі у квартирі
Опадає глина,
Проступає всюди сирість
В дощові години...
Він скривив сердито губи:
— Справи дивовижні!
Ви зайдіть, будь ласка, любий,
Аж на тому тижні...
Улаштуєм... Допсможем...
Зробимо... Нічого!..

2.

Через тиждень знов заходжу
В кабінет до нього.
Він з усмішкою ясною
Встав переді мною.
Й потекли слова ласкаві:
— А в якій ви справі?
Знову кажу, що з того часу,
Як прийшов я з фронту,
У квартирі ще ні разу,
Не було ремонту.
Він скривив сердито губи:
— Вічно ці турботи!
Ви зайдіть, будь ласка, любий,
Аж у ту суботу...
Улаштуєм... Допоможем...
Зробимо... Нічого!..

3.

У суботу знов заходжу
В кабінет до нього.
Він з усмішкою ясною
Встав переді мною,
Й потекли слова ласкаві:
— А в якій ви справі?
Кажу втретє: з того часу,
Як прийшов я з фронту,
У квартирі ще ні разу
Не було ремонту...
Він скривив сердито губи:
— Справи дивовижні!..
Ви зайдіть, будь ласка, любий,
Аж на тому тижні...

4.

Доведеться підождати
До тії суботи,
Доки його — бюрократа
Проженуть з роботи!..

П. ГЛАЗОВИЙ.

ОЗБРОЄНИМ І НЕОЗБРОЄНИМ ОКОМ

Недавно головний лікар Київської восьмої поліклініки тов. Коган приніс у комісійну крамницю свою друкарську машинку, мікроскоп і попросив:

— Продайте!

Потім він прийшов до бухгалтерії поліклініки і запропонував:

— Купіть!

Купили. Заплатили за машинку 1650 карбованців, а за мікроскоп 2700 карбованців.

А коли принесли ці речі в поліклініку — виявилось, що і машинка, і мікроскоп давно вже вийшли з ладу. Щоправда, у мікроскоп можна ще дещо побачити. Можна побачити, наприклад, що в кошторисі поліклініки є така стаття— витрати на очистку снігу. Самі знаєте, минула зима була не дуже сніжною, але тов. Коган умудрився заплатити двірникові понад оклад за очистку снігу 1500 карбованців, і за вміле керівництво двірником адміністративному персоналові — 9655 карбованців.

Можна побачити далі, що щедрий Коган розтринькав за короткий час 71 тисячу карбованців державних грошей.

Щоб сховати кінці в воду, Коган почав «заощаджувати».

«Заощаджувати». Але за рахунок чого можна заощадити в поліклініці? Думали, гадали — і вирішили не купувати медикаментів. Хворі і так обійдуться.

От і виходить, що коли дивишся на лікаря Когана неозброєним оком, — він, нібито, приємна, чесна людина. А подивишся у мікроскоп — виходить навпаки.

М. ВОЙКО.

ВИСТАВКА Ширнетреба

ПАНЧОХИ «СТРІЛКА»

Наша виставка поповнилася новим експонатом — шовковими панчохами, що їх виробляє Харківська панчішна фабрика.

Панчохи наділені винятковими якостями. При першому ж зіткненні з ногою вони розповзаються у петлях і густо обростають «стрілками».

Які висновки з цього робить споживач?

1) Панчохи в'яжуться на живу нитку.

2) З випуском доброякісної продукції на фабриці діло не в'яжеться.

3) Винен у цьому «стрілочник» Й. С. Наймарк — директор Харківської панчішної фабрики.

ЧИМ ПАХНЕ?

Редакція одержала три листи з різних місць про одну і ту ж фабрику.

Товариші Пайкін та Коваль з м. Берегове, Закарпатської області, пишуть: «Купили ми сигарети Мукачівської фабрики «Верховина» і вирішили переслати їх на Виставку Ширнетреба. Ми нічого не маємо проти мотузок — це речі корисні в господарстві, але вважаємо, що в сигаретах можна було без них обійтись».

М. С. Едельман з м. Турок на Дрогобиччині сповіщає: «В сигаретах повно якогось сміття».

К. Р. Марутич з м. Тернополя купив не сигарети, а пачковий тютюн мукачівської фабрики. Він питає: «Цікаво, якого зілля домішують працівники фабрики у тютюн? Від бур'яну — і то не буває такого смороду. Куриш і дивуєшся -- чим це пахне?»

Невже і директорові фабрики тов. Дорі невідомо, чим це пахне?

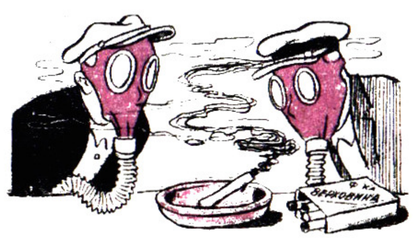

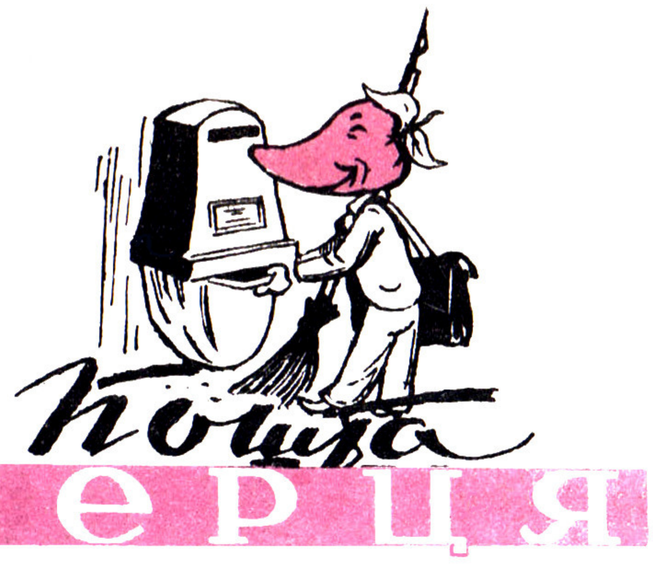

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Глянь на оцю етикетку. Це обгортка цукерків, що продаються у шкільних буфетах.

Дуже цікаво було б нам дізнатись, в якій із шкіл пройшло «счасливе дітинство» директора київської кондитерської фабрики тов. Ємельяненка.

Учні 8 класу: В. СМІЛЯНСЬКИЙ, Ю. РОЗЕНБЛІТ, Б. САМОЩЕНКО.

Київ, середня школа № 43.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Половина робітників Коломийської ткацької фабрики не має профквитків. Звернувся наш фабзавком до республіканського комітету профспілки робітників трикотажної промисловості, а голова комітету тов. Слесарєва відповіла:

«Не можемо вас прийняти на профобслуговування в силу того, що в Харкові організовано республіканський комітет профспілки робітників текстильної промисловості».

Написали в Харків. А голова комітету робітників текстильної промисловості тов. Добренко теж люб'язно відповів:

«Ви не входите в наше профобслуговування. Висилаємо вам книжку, в якій ви знайдете закони профроботи».

Думаємо, що насамперед повинні прочитати цю книжку тт. Слесарєва і Добренко. Тоді б вони краще знали «закони профроботи».

М. ПРЯДКО.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Чи не знаєш ти, де можна на Гайсинському заводі знайти хоча б маленький вільний куток для червоного кутка. Ще торік директор заводу тов. Андрєєв зайняв червоний куток під склад макухи і досі не може знайти ніякого кутка, де б міг притулитись наш червоний куток.

Допоможи, дорогий Перче, нашому директорові, щоб його шукання не були марними.

А. КОЛІСНИЧЕНКО.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Закон фізики гласить: ніщо в природі не зникає.

— Як же так не зникає, коли зникає? — дивуються учні нашого мелітопольського ремісничого училища № 4. — Хіба не зникають систематично речі з гардеробної гуртожитку? І хіба не зник інтерес директора училища І. С. Каневського до того, що твориться в гуртожитку?

А ще кажуть, що фізика — наука точна...

В. УСАТЮК.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Читач ПЕРЦЯ надіслав до редакції листа про зловживання в Козабелівському колгоспі (Ровеньківський район. на Ворошиловградщині).

Представник Ради у справах колгоспів при уряді СРСР по Ворошиловградській області тов. Некрасов повідомив, що він на місці перевірив листа. Факти, викладені в ньому, підтвердилися. Рішенням загальних зборів членів артілі голова колгоспу Деркач з роботи знятий та виключений з колгоспу. Районна прокуратура притягла його до судової відповідальності.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Ми не проти розгорнутої радянської торгівлі. Ми тільки за те, щоб крамниця волноваського ВРП, Південно-Донецької залізниці, звільнила приміщення загатівської залізничної неповної середньої школи № 28. За звільнення нашого приміщення двічі висловився начальник 4 волноваського відділку, підполковник тяги тов. Гладкоскок (у вересні 1947 р. і в лютому 1948 р.) і помічник прокурора Південно-Донецької залізниці, юрист 1 класу тов. Харахаш (у вересні 1948 р.). Але начальник ВРП тов. Харитонов висловився проти звільнення, і наша школа знову залишилася без приміщення.

Чи не міг би ти, шановний Перче, запитати начальника Південно-Донецької залізниці, як він — за чи проти?

І. НИКИТЕНКО,
директор НСШ № 28.

Ст. Волноваха.

Мал. К. Агніта

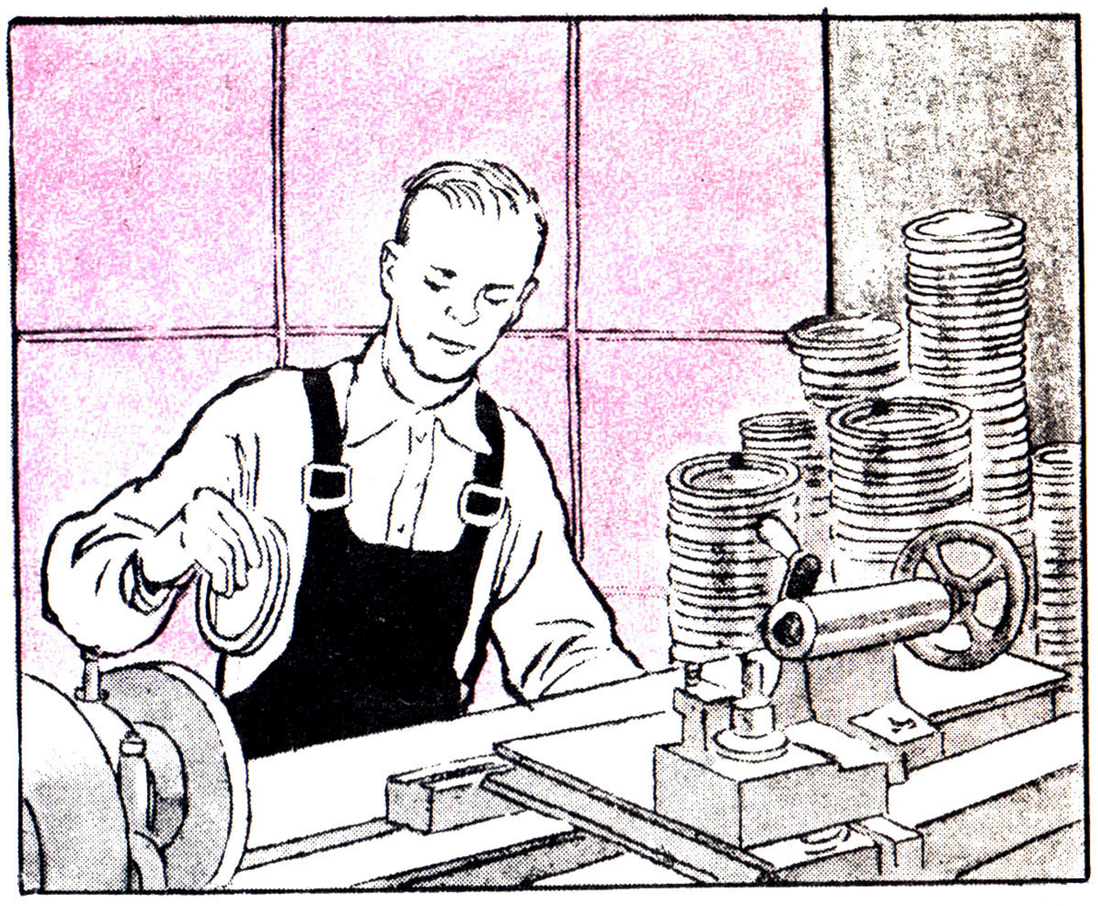

Цей за зміну випускає сотні кілець...

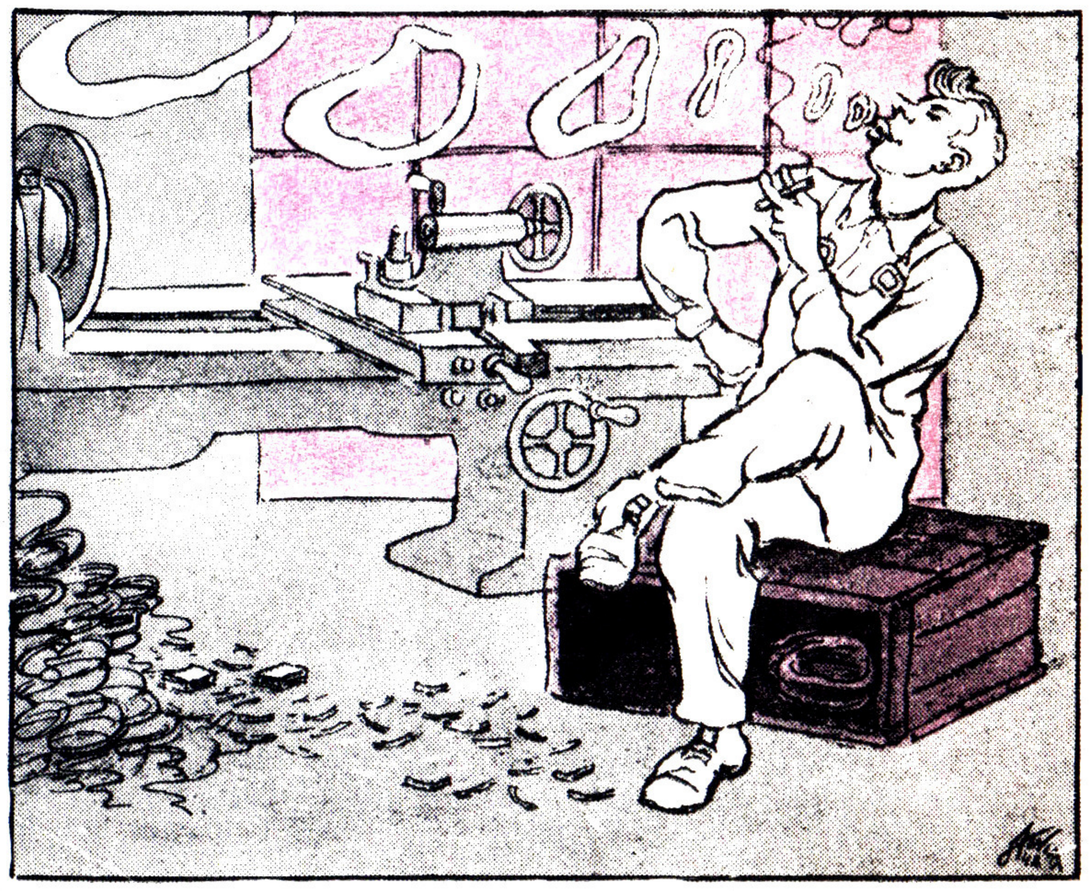

...а цей ще більше.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 21 (152) (на украинском языке). Підписано до друку 30.X. 1948 р. Стат формат 72X100 см. 1 друк. арк.

БФ 03729. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3621. Тираж 50.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

БІЗНЕСМЕНИ

Мал. О. Козюренка

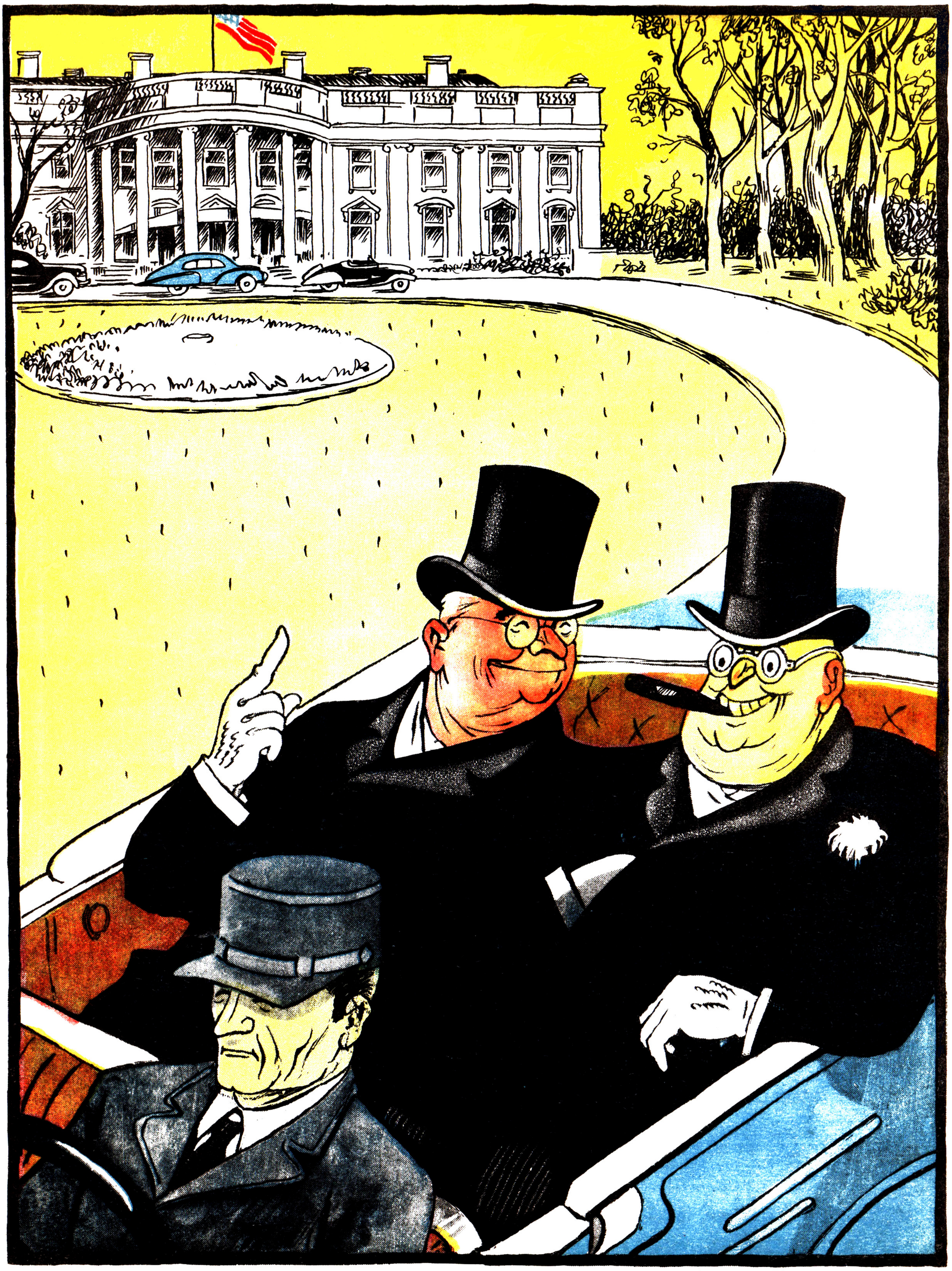

— Кажуть, що холодна війна нічого не варта.
— А ми й на ній добре гріємо руки.